

proti vlastníci ideální polovice Julii L., ač nucený nájem společného objektu po zákonu jen proti oběma společníkům ve vlastnictví může působiti. Námitka ta jest bezdůvodná, neboť nař. rozhodnutí i ve znění intimátu vyslovuje zabránění určitých místností celého objektu, týká se tedy o b o u jeho spoluvlastníků, a že žal. úřad též měl v úmyslu učiniti výrok proti nim oběma, vysvítá již z jeho příkazu z 5. prosince 1921, jímž řízení zahájil a v němž zřejmě uvedl, že jde o místnosti vlastnictví m a n ž e l ú L. Doručení rozhodnutí jen E d m ù n d u L. jest účinným i pro jeho manželku, která ostatně v řízení byla slyšena, neboť podle § 1238 o. z. o. manžel zastupuje manželku ve správě jejího jmění, pokud ona této pravomoci mu neodňala, a přijetí úředního vyřízení přináleží k aktům této správy, poněvadž § 1008 o. z. o. pro ně nepožaduje ani generelního, ani speciálního zmocnění. — — —

Stížnost v dalším namítá, že místnosti byly nezabratelný, ježto prý nebyly v užívání vlastníků, byvše dříve, jak svrchu uvedeno, zabrány pro učitele Františka L. podle zákona z 30. října 1919 č. 592 Sb., a tedy byly v d i s p o s i c i obce K. Námitka jest — nehledíc ani k tomu, že by k jejímu uplatňování byla legitimovanou jen případně dotčená obec — bezdůvodná z té příčiny, že po rozumu odst. 1 § 7 zákona z 3. dubna 1919 č. 189 Sb., podle něhož nař. rozhodnutím zábor nuceným nájmem byl vysloven, vlastníka od povinnosti své místnosti k účelům onoho záboru propůjčiti, osvobozuje jen to, že zábor ohrožuje jeho bydlení neb živnost, jakýmž poměrem však není, že na místnosti snad má nárok z dříve provedeného záboru obec K.

Konečně namítá stížnost, že nucený nájem jest nepřípustný též z té příčiny, že místnosti byly před jeho vyslovením pronajaty třetím osobám.

K uplatňování výhrady, že zábořem jest ohroženo bydlení, udílí předpis § 7 zák. z 3. dubna 1919 č. 189 Sb. oprávnění jen onomu pasivnímu subjektu záboru, který v požadovaných prostorách bydlí, resp. na základě pravoplatného titulu oprávněn jest bydlet, jakýmž subjektem není však vlastník, kterýž sám nebydlí v oněch místnostech. Tento právní názor vyslovil nss ve svém nálezu Boh. 702, trvá při něm i tuto a odkazuje v tom směru podle § 44 j. ř. na odůvodnění cit. svého nálezu.

Stížnost vlastníka budovy, vycházející v tomto svém bodu z hlediska, že nejde o ohrožení jeho bydlení v zabraných místnostech, nýbrž o ohrožení toho, jenž prý má místnosti najaty, jest tedy přihlížejíc k vytčenému právnímu názoru i v tomto svém posledním bodu bezdůvodná, a slušelo ji tudíž zamítnouti.

Č. 2666.

Dávka z přírůstku hodnoty: I. Neodpoví-li spoluvlastník na dotaz jemu dodaný podle § 17 dávk. řádu z r. 1920, nastane prekluse nejen vůči němu, ale i vůči ostatním spoluvlastníkům. — II. Při určení nabývací ceny nelze přihlížeti k nákladům učiněným před 1. lednem 1903.

(Nález ze dne 20. září 1923 č. 3112.)

Prejudikatura: Boh. 114 adm.

Věc: Josef a Kristina D. na Král. Vinohradech proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — —

Vyměřující úřad dle § 17 d. ř. z r. 1920 zpravil podávající manžely do rukou Josefa D. výměrem z 11. listopadu 1921 o tom, že míní pro vyšetření přírůstku vzítí za základ částku 20.300 K jako obecnou hodnotu nemovitostí v den 1. ledna 1903 a poučil je, že se mohou do 14 dnů o této hodnotě vyjádřiti a že, nedojde-li vyjádření v této lhůtě, bude strana považována za souhlasící. Ježto se strana během dané lhůty nevyjádřila, nastala mlčky dohoda ohledně hodnoty nabývací per 20.800 K k 1. lednu 1903.

Prekluse tato vztahuje se nejen na Josefa D., nýbrž i na spoluvlastitelku Kristinu D., ježto dle § 16, odst. 4 d. ř. z r. 1920 jsou spoluvlastníci nemovitostí povinni uvéstí již v oznámení společného zmocněnce, jinak jest úřad oprávněn pokládati kteréhokoliv spoluvlastníka za zmocněnce ostatních; není proto odůvodněna námitka, že ohledně Kristiny D. nenastala dohoda v příčině hodnoty nabývací 20.800 K z důvodu, že jí výměr z 11. listopadu 1921 doručen nebyl, a že měl žal. úřad bez ohledu na obsah výměru toho vzítí zřetel k nákladům učiněným před 1. lednem 1903 uvedeným v odvolání podaném z platebního rozkazu vyměřujícího úřadu; při tom sluší podotknouti, že k nákladům učiněným před 1. lednem 1903 při určení nabývací ceny vůbec nelze přihlížeti, jak vysloveno bylo ve mnoha nálezech tohoto soudu ku př. nálezem Boh. 114 adm.

Mylný jest též názor ve stížnosti projevený, že úřad měl vzítí zřetel k vyjádření Josefa D. (žádosti o lhůtu) a že týž oprávněn byl ještě dodatečně oznámiti své námitky proti oceňovacímu výměru inspektorátu, ježto vyjádření jeho došlo ještě dříve, než byl platební rozkaz inspektorátu vydán.

Náhled tento přiči se ustanovení § 17, odst. 3, že dávku jest vyměřiti na základě hodnot úředně předpokládaných, neprojeví-li strana ve stanovené lhůtě, že s oceněním hodnoty, které jí bylo úřadem vyměřujícím oznámeno, nesouhlasí; uplynutím lhůty nabývá tedy úřad práva, aby bez ohledu na pozdější vyjádření strany vyměřil dávku na základě hodnot jím předpokládaných.

Nesprávný jest též názor stížnosti, že dlužno kauci per 40 Kč složenou ke krytí poplatku za upotřebením silnice, vedoucí od domu k dráze pokládati za náklad sloužící k trvalému zvýšení hodnoty nemovitosti, ježto nejde tu o náklad učiněný k trvalému zvýšení hodnoty nemovitosti ve smyslu § 8 č. 1 d. ř. z r. 1920, nýbrž o poplatek za upotřebením silnice

Č. 2667.

Školství: Jest nezákonné, položil-li úřad za základ výměry školného na státní škole střední po rozumu vl. nař. z 19. prosince 1921 č. 463 Sb. vybíraného, příjem povinníkem za předchozí kalendářní rok